

חוקת

ה' תמוז תשפ"ו

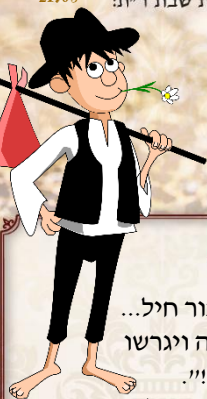
גליון מס' 524

19:12: הדלקת נרות:
05:32: גץ החמה:
20:30: צאת שבת:
21:05: צאת שבת ר"ת:

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לע"נ אבלין בת גורגיה
להצלחת שלמה בן מרים הי"ו

זכות היא לו

מספרת ההפטרה: "ויפתח הגלעדי היה גיבור חיל... ותלד אשת גלעד לו בנים, ויגדלו בני האישה ויגרשו את יפתח, ויאמרו לו לא תנחל בבית אבינו!". בגלל שיפתח לא היה בן אותה אישה, האחים שלו זרקו אותו מן הבית, והוא ברח... אבל ברגע שפרצה מלחמה עם בני עמון, מיד שלחו האחים משלחת ליפתח שיחזור אליהם וילחם עמם. "ויאמרו ליפתח לכה, והיית לנו לקצין". נעשה אותך לראש! אמר להם יפתח: "הלא אתם שנאתם אותי ותגרשוני מבית אבי, ומדוע באתם אלי עתה?". ענו לו: "לכן עתה שבנו אליך, והלכת עמנו". לא הבנתי, בגלל שהם שנאו אותו וגירשו אותו, לכן עכשיו הם שבים ומבקשים ממנו שיצטרף עמם למלחמה! מה הולך כאן? איתא בפרקי אבות: "אל תהי בז לכל אדם"... למה? "כי אין לך אדם שאין לו שעה!". אומר החיד"א: אל תבזה שום אדם... "כי סוף דבר מה שביזה את חבירו גורם שחבירו המתבזה יעלה לגדולה, וזה המבזה יצטרך לבקש ממנו טובתו". משום שהשני היה צריך לסבול את הבזיונות ששפכת לו על הראש, דווקא בגלל זה הוא יהפוך להיות ראש וקצין, ויעלה מעלה מעלה, עד שאתה בעצמך תצטרך להגיע ולהתחנך לפניו! זה מה שאמרו זקני גלעד ליפתח: "לכן עתה שבנו אליך". בגלל שאנחנו אלו שביזנו אותך, ומחמת השנאה שלנו גרשנו אותך... היא היא בדיוק הסיבה שהתעלית ואנחנו צריכים לך, ולכן אנחנו נהפוך אותך לראש! רק בגלל שגרשנו אותך – אנחנו עכשיו מתחננים לפניך! אומרת הגמרא: אמר רבי מני בר פטיש כל שכועס, אפילו פוסקין עליו גדולה מן השמים, מורידין אותו... מאיפה לומדים את זה? מאליאב! שנאמר "ויחר אף אליאב בדוד". כששמואל הלך למשווח את אחד מבני ישי למלך, בכולם כתוב: "לא בזה בחר ה'...", ובאליאב כתוב "ויאמר ה' אל שמואל אל תבטי אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו", רואים מפה שעד שהוא כעס, הקב"ה רצה לבחור דווקא בו... רק עכשיו אחרי שכעס, הקב"ה מאס בו! אבל למה דווקא דוד קיבל את המלוכה? למה לא האח השני? אומר ה'שפת אמת': "כך הוא המידה, שזה שכעס עליו שלא כדין, הוא יזכה בגדולה המסתלקת ממנו!".

לשעבד

"עשה לך שרף ושים אותו על נס, והיה כל הנשוע וראה אותו וחי". וכי נחש ממית או מחיה?! אומרת הגמרא: אלא בזמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה, ומשעבדים את ליבם לאביהם שבשמיים, היו מתרפאים! ואם לאו היו נימוקים! הרבנית של ר' חיים סלומון, היתה נערה בזמן מלחמת העולם. כמו רבים אחרים, בזמן שהנאצים עשו פוגרומים, היא ברחה אל תוך היערות והשדות, עד שהיא הגיעה לשדה גדולה ופתוחה, ובקצה השני של השדה ניצבה וילה ענקית ומפוארת! היא התחילה לשמוח, משום שקיוותה שאנשי הבית יכניסו אותה לביתם ויספקו לה מחסה... היא רצה את כל אורך השדה בכוחותיה האחרונים, חצתה את החצר הגדולה שמסביב לבית, עד שהגיעה אל דלת הוילה לדפוק עליה כשהיא מתנשפת וצועקת: "אנשים טובים, תצילו אותי!". פתח לה את הדלת אדם שאמנם לא היה לבוש כחייל, אבל היה לו שפם שמויחד רק לרוצחים הנאצים ימ"ש ועיניים תכולות שמטילות אימה ופחד על כל יהודי שרק מעז להתבונן בהם... התברר שהיא דפקה על דלתו של לא אחר מאשר המפקד הנאצי הראשי של כל המחוז! היא הבינה מצויין לאיזו צרה היא נכנסה, והנאצי החל לצחוק: "או יהודיה מסכנה, את כל הדרך לכאן רצת בשביל ליפול לידיים שלי! הרי ברגע אחד אוכל לחסל אותך!". ואז הוא נהפך לרציני ושאל: "איך הגעת עד לדלת???" היא הראתה לו את השדה שהיא חצתה, את פתח החצר, והשביל שמוביל אל הדלת... אמר לה הנאצי: "אני הצבתי כלבים משובחים להרע בתור כלבי שמירה על הבית... איך הם לא קרעו את בשרך???" היא הסתכלה לאחוריה, והבחינה שבאמת ישנם עשרות כלבים עם שיניים של כרישים בחצר שאותה היא חצתה! אם היא היתה רואה את זה לפני כן, היא לא היתה מעיזה לדרוך על מפתח החצר... אבל המפקד שראה את הנס הזה אמר לה כך: "הלילה את מוזמנת לישון בתוך הבית, אבל למחרת בבוקר אני שולח אותך מכאן דרך הכלבים... אם הם עשו את עבודתם נאמנה – זה יהיה סופך. ואם לאו, אות היא כי יש עליך שמירה עליונה מן השמיים, ואני מבטיח לך שכל זמן המלחמה, אני אשמור עליך, שלא יאונה לך רע!". כל הלילה היא בכתה בדמעות ותחנונים, היא כבר דמיינה איך שהכלבים מחסלים אותה, ובבוקר היא התפללה לבורא עולם... כשהיא עמדה לצאת מן הבית, היא יצאה ברוגע ושלוה, אחוזה כולה במחשבה כי 'אין עוד מלבדו'... ויהי ה' עמה - לא יחרץ כלב לשונו! כשמשעבדים את הלב לבורא עולם – אין שום נזק ופחד בעולם!

צדיקים

רבנו יוסף שלמה דיין זצ"ל

סיפר תלמידו, שבאחת מהנסיעות הארוכות לקברי הצדיקים, הייתה צפיפות רבה בטנדר, עד כדי כך שנאלצו לשבת שלושה אנשים בספסל אחד. רבינו דאג אישית לשיבתו ונוחיותו המירבית של כל אחד מהחבורה ולעצמו הותיר מקום בספסל שבור, אשר כל תנועה של הטנדר הורגשה בו היטב. ר' יוסף נאלץ לשבת רק על רגל אחת כי לשנייה לא נותר מקום. משראו זאת בני החבורה, הזדרזו לשנות את מקום ישיבתו באומרים: "לא ייתכן שכבודו יושב פה".

אבל רבינו סירב בתוקף ואמר: "אני בסדר, אני בסדר!".

עד כמה פרוש ורוחוק היה מענייני העולם הזה תעיד העובדה הבאה, שאירעה באחרית ימיו. בערב ראש חודש תמוז האחרון בחייו, הגיע רבינו לבית תלמידו. הוא נכנס לחדרו וראהו עוסק בצילום. המצלמה, שבה צילם התלמיד הייתה משוכללת מאוד, והיא פיתחה את התמונות בו במקום. התלמיד שלף מהמצלמה את התמונה שצילם זה עתה, ודרך אגב הראה אותו לרבינו שכאמור נכנס לביתו באותה השעה. ר' יוסף התפעל מאוד למראה עיניו ולא עיכל כיצד ייתכן לצלם ובאותו רגע ממש לקבל את התמונה. הציע התלמיד לצלם את הרב, ואז יראה שניהם איך התמונה יוצאת מן המצלמה. רבינו התיישב על הכסא, והתלמיד צילם. כעבור רגע קט הוצאה התמונה. ר' יוסף התבונן בה ולא האמין, שזו תמונתו מאחר שמעודו לא הסתכל על עצמו בראי. אמר לו התלמיד: "אם אינך מאמין לי, שזו תמונתך, בוא ואוכיח לך". נטלו התלמיד בידו והראה לו את דמותו המשתקפת בראי ואמר: "כבודו ישווה בין התמונה שביד לבין הראי, ויראה שזה אכן הוא". ר' יוסף הביע את התפעלותו הרבה ושאל שוב ושוב: "באמת זה אני? לא ידעתי!". וכל זאת למה? מרוב פרישותו מעניינים שבחומר לא הסתכל רבינו על צורתו החיצונית, אלא דאג אך ורק להשלמת ותיקון נשמתו הרוחנית.

ב. מזרחי מבאר יעקב הינה אם למשפחה ברוכת ילדים. מהשמים זיכה אותה בבנים ובנות, אשר גדלו ופרחו. בשכונתם גרה אשה קנאית וצרת עין אשר לא יכלה לראות בשמחת משפ' מזרחי. היא הביטה סגולות שונות אך ללא הועיל. בצר לה התייעצה עם הגאון ר' רפאל עבו זצ"ל והוא הפנה אותה למקובל הרב מרדכי שרעבי זצ"ל. חלה בירך את האשה ואכן סרו ממנה כל החולאים והנזקים. חלפו שנים, והרב שרעבי התבקש לבית עולמו ושוב החלה השכנה להזיק בעיניה הרעות. הפעם פנתה היא לר' יוסף ועקנן (חתן ר' רפאל עבו) והלה הפנה אותה לר' יוסף דיין. גב' מזרחי הגיעה עם ר' יוסף ועקנן ורבינו ביקש לדעת את שם השכנה. גב' מזרחי נקבה בשמה אולם רבינו אמר: "רואה אני שיש לה שם נוסף. מהו שמה השני?". גב' מזרחי הביטה בתדהמה ברבינו נוכח רוח הקודש ונקבה הפעם גם בשם הנוסף. רבינו אכן עשה מה שעשה, ומני אז פסקה השכנה צרת העין להציק לגב' מזרחי והיא נושעה.

הפינה הרגילה

פעם אחת היה חייט בעיירה פשיסחא, שהתפרסם שמו כחייט יחיד ומומחה באומנותו... אף אחד לא הצליח אפילו להתקרב לרמת היופי של הבגדים שהוציא תחת ידו... הוא היה תופר את בגדי החמודות של כל הדוכסים והפריצים בפולין! יום אחד, פנה אליו אחד מן הפריצים הגדולים שבפולין, וביקש ממנו שיתפור לו בגד חדש, כזה שהוא יוכל להתפאר בו להתגאות עמו על כל הפריצים החברים שלו...

"אני רוצה בגד ממש יפה".
אמר לו החייט: "ודאי, אני יכול לעשות ילא יפה! ??? אני אעשה לך בגד שיעין לא ראתה!...".
עברו שבועיים, והחייט הופיע אצל הפריץ עם הבגד החדש... איך שהפריץ החל למדוד את הבגד, אשתו של הפריץ החלה לגחך: "זה הבגד שדיברת עליו? אין לו צורה, אתה נראה ממש בדיחה!".
הפריץ נעשה אדום, התעצבן ושלה את החייט בבושת פנים מבלי לשלם לו אפילו לא פרוטה! השמועה פשטה בכל אזור פולין שהחייט לא הצליח להשביע את רצונו של הפריץ הגדול, וההזמנות שלו ירדו פלאות!
תוך כמה שבועות הוא נשאר בלי פרנסה!!!
בצר לו, פנה החייט לר' שמחה בונים מפשיסחא לבקש ישועה...

אמר לו הרב: "תחזור הביתה, תפרום את הבגד, ותחזיר אותו למצב של חתיכות בדים בלבד, עד התפר האחרון! לאחר מכן תתפור אותו מחדש!".
החייט לא הבין מה הרב רוצה ממנו, אבל היתה לו אמונת חכמים... אם הצדיק אומר – עושים!...
הוא הכין את הבגד מחדש, והביא אותו לפריץ... הפריץ כ"כ התלהב, ואשתו כמעט והתעלפה מרוב הדיוק של הבגד! והוא יצא משם עם ממון רב!!!
שאל החייט את הרב: מה הלך פה? זה אותו בגד! אמר לו הרב: הבגד היה יפה מהתחלה, רק שבזמן שעשית אותו היית נפוח מגאווה! ולענווים יתן חן!

מלגה לברית מילה

אפריון שלמה מעניקה לאברכים שולמדים יום שלם,

מלגה על סך 500 ש"ח לברית מילה ע"י המוחל

עמרם דהוקי 0548-488555

מלגה ע"ס 1,500 ₪ לברית בשבת

בשכונות בית וגן, קרית יובל והסביבה

נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גניזה